

Для більш детального розгляду формування системи бізнес-комунікацій промислового підприємства треба проводити аналіз інструментарію, сучасних методів, видів комунікацій та їх класифікацію.

Список літератури:

1. Андрусак О.І. Особливості бізнес-комунікацій у системі міжнародних економічних відносин / О.І. Андрусак // Актуальні проблеми економіки. – 2009. – №12. – С.26-35.
2. Побережна М.П. Бізнес-комунікації: основні поняття : Мат. 77 наук. конф. молодих вчених, аспірантів і студентів [«Наукові здобутки молоді – вирішенню проблем харчування людства у ХХІ столітті»], (НУХТ, м. Київ, 11-12 квітня 2011 р.) / М. П. Побережна. – 2011. – Ч. III. – С. 357
3. Телетов О. Оцінка якості комунікацій промислових підприємств на прикладі хімічної галузі / О. Телетов, Н. Івашова // Маркетинг в Україні; [гол. ред. А. Ф. Павленко]. – 2009. – № 4 (56). – С. 17-21.

Ковтуненко Ю.В., Кучеренко Г.Н.

КЛЮЧЕВЫЕ ПРОБЛЕМЫ ОРГАНИЗАЦИИ ПРОИЗВОДСТВА В ЭНЕРГЕТИЧЕСКОМ ХОЗЯЙСТВЕ

Одесский национальный политехнический университет, Одесса

Организация производства электроэнергетики является составляющей частью энергетического комплекса Украины.

Под организацией производственного процесса понимают способы подбора и сочетания его частей в месте и времени в целях достижения успешного конечного эффекта. У производственного процесса в электроэнергетике существует собственная специфика, для которой необходимо предусматривать взаимосвязь процесса труда и естественных процессов, в результате чего исходные материалы превращаются в готовые изделия. Он состоит из следующих этапов:

- производства,
- передачи,
- распределения
- потребления[1].

Потребляющие, преобразовательные и генерирующие установки связаны с сетями энергоснабжающих систем, а также между собой сетями и образуют систему энергоснабжения.

На всех стадиях производства могут быть использованы различные виды энергии и энергоресурсов. Одна из ключевых проблем электроэнергетики – состояние отечественных теплоэлектростанций (ТЭС). По данным НАК "Энергетическая компания Украины", 80% энергетического оборудования тепловых электростанций работает в 1,7-2,5 раза дольше, чем предусматривал расчетный ресурс. Что же является важным в развитии электроэнергетики, так это тенденция объединения электростанций в энергосистемы, которые осуществляют производство, транспортировку и распределение электроэнергии между потребителями. Создание энергосистем определяется необходимостью обеспечения ритмичного обеспечения потребителей электроэнергией, производство и потребление которой имеет не только сезонные, но и суточные колебания.

В развитии и размещении электроэнергетики в Украине определяющими являются такие принципы:

1. Концентрация производства электроэнергии вследствие строительства больших районных электростанций, которые используют дешевое топливо;
2. Комбинирование производства электроэнергии и тепла с целью теплоснабжения городов и промышленных центров;
3. Широкое освоение гидроэнергоресурсов с учетом комплексного решения задач электроэнергетики, транспорта, водоснабжения, ирригации и рыбной промышленности;
4. Опережающее развитие атомной энергетики, особенно в районах с напряженным топливно-энергетическим балансом[1].

На базе разрабатываемых решений делаются типовые быстровозводимые конструкции. Быстрота и лёгкость монтажа дают возможность использовать полимерные композиционные материалы (ПКМ) для быстрого устранения последствий аварий, нештатных событий и следствия стихийных бедствий.

Модульный принцип проектируемых систем дает возможность найти решение для конкретного случая отказа штатной установки. Результатом работы является создание сортамента крупногабаритных изделий, применяемых в строительстве, электроэнергетике и нефтегазовой промышленности.

Ключевое назначение энергетического хозяйства это бесперебойное снабжение производства всеми видами энергии при соблюдении пяти основных требований, таких как:

- обеспечение электробезопасности,
- надежности,
- качества электроэнергии,
- экономичности,
- возможности дальнейшего развития.

Основными видами энергии являются:

- электрическая энергия;
- тепловая и химическая энергия твердого, жидкого и газообразного топлива;
- тепловая энергия пара и горячей воды;
- механическая энергия.

К энергоресурсам относятся: электрический ток, топливо, пар, природный газ. Энергоснабжение предприятия имеет специфические особенности, состоящие из необходимости немедленного использования произведенной энергии и неравномерной потребности в ней в течение суток и времени года. Поэтому бесперебойное снабжение энергией должно обеспечиваться за счет создания резервов мощностей энергетического оборудования. В связи с этим наиболее совершенной и экономичной системой энергоснабжения предприятия является централизованная.

К сегодняшнему дню проектный ресурс отечественных ТЭС выработан на 95%, а 72% всего оборудования превысило предел физического износа. При этом ТЭС производят около 40% всей электроэнергии в Украине. Учитывая сроки создания ветряных и солнечных электростанций, необходимо, чтобы параллельно с модернизацией и развитием традиционной энергетики, решались проблемы энергодефицитных регионов возобновляемыми источниками энергии[3].

Необходимо увеличить производство электроэнергии с нетрадиционных источников: с отходов сельского хозяйства изготавливать биотопливо. Украина может обеспечить биотопливом больше чем половину нужд своего автомобильного транспорта. Также целесообразно использовать энергию маленьких рек, силу ветра, энергию солнца, морских волн, сероводорода вод Чёрного моря. Структурная перестройка народного хозяйства, экономное использование видов топлива и энергии, и внедрение экономических стимулов будет благоприятствовать уменьшению энергоемкости национального продукта.

Список літератури:

1. Гриньова В.М. Організація виробництва: Навч. посібн / В.М. Гриньова, М.М. Салун. – Х.: ІНЖЕК.2005. – 552 с.
2. Васильков В.Г. Організація виробництва: Навч. посібник / В.Г. Васильков. – К.: КНЕУ, 2003. – 524с.
3. Балан А.А. Концепція та модель узгодженого контролювання економічної діяльності і розвитку енергопостачального підприємства [Електронний ресурс] / А.А. Балан // Економіка: реалії часу. Науковий журнал. – № 2(3). – Одеса: ОНПУ, 2012. – С. 22-29. – Режим доступу: <http://www.economics.opu.ua/n3.html>.

Коломіна О.Б.

ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ РОЗВИТКУ ВІТЧИЗНЯНИХ МАЛИХ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ

Одеський національний політехнічний університет, Одеса

Сьогодні на умови розвитку діяльності малого підприємництва в Україні впливає динаміка деяких проблемних показників, це – спад ВВП, економічна криза внаслідок ситуації на сході, плаваючий курс гривні по відношенню до іноземних валют. Як наслідок, це може привести до наступних проблем розвитку вітчизняних малих промислових підприємств у найближчому майбутньому[1]:

- зниження доходів населення та низька його платоспроможність;
- обмеженості внутрішнього попиту на продукцію (або криза збуту);
- недостачі вільних фінансових коштів підприємств;
- невеликій інвестиційна активність;
- високим кредитним ставкам або обмеженості кредитів.

Також існують певні чинники, що перешкоджають активізації розвитку і зростанню малих промислових підприємств [2]. До таких чинників можна віднести:

- нестачу довіри з боку потенційних покупців, постачальників і вкладників;
- брак досвіду управління бізнесом, зокрема у напрямку розвитку мережі контактів, що допоможуть вийти на ринок і побудувати довіру на початковому етапі свого розвитку;
- відсутність доступу до фінансових ресурсів – особливо серйозна перешкода розвитку малого промислового підприємництва, яку вирішує створення таких структур підтримки малого бізнесу;
- відсутність у малих підприємств ресурсів для залучення зовні досвідчених фахівців в порівнянні з великими, що не забезпечує високу заробітну платню;
- наявність психологічного бар'єру або психологічних перешкод, за якими не усі підприємці сприймають допомогу зовнішніх форм підтримки та розвитку малого бізнесу позитивно.

Зазначені проблеми можуть бути вирішені шляхом реалізації наступних завдань [2, 3]:

1. Сприяння просуванню вітчизняної продукції на внутрішній та зовнішній ринок;
2. Проведення активних рекламних компаній, ярмарок, розробка іміджевих заходів;
3. Максимальне сприяння реалізації інноваційних та інвестиційних проектів;